

Βιβλιοπαρουσιάσεις

Ζωρζ Σαρή, «Τα στενά παπούτσια»

Το βιβλίο που διάβασα - «Τα στενά παπούτσια» είναι εξαιρετικό! Ξεκινάει με τον Παναγιώτη, ένα δωδεκάχρονο αγόρι, που όταν μεγαλώσει θέλει να γίνει δάσκαλος, ο οποίος γνωρίζει την Ζωή, ένα επίσης δωδεκάχρονο κορίτσι. Μαζί περνάνε την παιδική τους ηλικία και μεγαλώνουν. Ή έτσι θέλουν να πιστεύουν. Μα κάτι θα συμβεί.

Το βιβλίο αυτό μου άρεσε πολύ. Μου άρεσε η ζωή στην παλιά Αθήνα και η αθωότητα των παιδιών. Το ηθικό δίδαγμα του βιβλίου αυτού του βιβλίου είναι να μην βιαζόμαστε να μεγαλώσουμε. Πιστεύω πως αυτό το βιβλίο μπορεί να το διαβάσει ο καθένας.

Μαριάννα Λ., Α2

Ζωρζ Σαρή, «Ο χορός της ζωής»

Η εικοσάχρονη Χριστίνα μετακόμισε στο παγωμένο Παρίσι. Είχε ένα όνειρο, να γίνει ηθοποιός. Αντιμέτωπise δυσκολίες, δεν είχε χρήματα ή μέρος να μείνει. Το Παρίσι ήταν αφιλόξενο κι έκανε κρύο εκείνη την περίοδο. Η Χριστίνα νοσταλγεί τους φίλους της και την ζεστή Αθήνα...

Η γνώμη μου για αυτό το βιβλίο είναι πολύ θετική. Αρχικά μου άρεσε η ιστορία. Μου άρεσε επίσης ο χαρακτήρας της Χριστίνας και ότι κυνήγησε το όνειρό της να γίνει ηθοποιός.

Νικολέττα Κ., Α2

Ζωρζ Σαρή, «Το ψέμα»

«Το ψέμα» της Ζωρζ Σαρή μιλάει για ένα κορίτσι, την Χριστίνα, που δέχεται μια τεράστια αλλαγή στην ζωή της. Μετακόμισε σε μια άλλη πόλη τελείως διαφορετική από αυτή που έμενε γιατί οι γονείς της χώρισαν. Πρέπει να υποστεί την έλλειψη χρημάτων και την περιέργεια των φίλων της για την αληθινή ταυτότητα της, που μέχρι ένα σημείο του βιβλίου κρατάει κρυφή. Αναγκάζεται να πει ψέματα από ντροπή, αν και στο τέλος μαθαίνει πως το να μοιράζεσαι με φίλους τα προβλήματα σου ίσως μπορούν να κάνουν τα πράγματα καλύτερα.

Το βιβλίο πιστεύω πως είναι πολύ ενδιαφέρον ειδικά σε κάποια συγκεκριμένα σημεία. Μας δείχνει πως με τους φίλους μας πρέπει να είμαστε κοντά και να συμπαραστεκόμαστε ο ένας στον άλλον.

Δανάη Ρ., Α3

Ζωρζ Σαρή, «Τα γενέθλια»

Η Άννα είναι ένα ανέμελο και χαρούμενο κορίτσι, ανυπόμονη για την ημέρα των γενεθλίων της που θα μαζευτούν οι φίλοι και η οικογένειά της να γιορτάσουν μαζί της. Ξαφνικά, όμως, ένα παράξενο γεγονός θα χτυπήσει την πόρτα της: η δικτατορία ανεβαίνει στην εξουσία και όλα γυρνάνε ανάποδα. Οι μεγάλοι και οι φίλοι της αλλάζουνε, ακόμα και η ίδια δεν ησυχάζει από τα ξαφνικά «χτυπήματα» που δέχεται τα αιματηρά εκείνα χρόνια. Ωστόσο, πιστεύει πως υπάρχει μία αχτίδα φωτός, η οποία θα πατήσει «το μαγικό κουμπί» και θα επαναφέρει τα πάντα όπως παλιά. Αυτή η ηλιαχτίδα είναι ο νονός της, ο Δημήτρης Μαλέρης, τον οποίο αγαπά και θαυμάζει σαν κανένα άλλον άνθρωπο. Εκείνος θα της μάθει για την δημοκρατία και τρόπους, ώστε να τη «διεκδικήσει» ξανά η χώρα.

Τα γενέθλια είναι κατά τη γνώμη μου ένα υπέροχο βιβλίο που παρουσιάζει όλο το χρονικό της δικτατορίας από το 1967 έως το 1974. Ένα βιβλίο με περίεργες ανατροπές, διατηρώντας, όμως, το κατάλληλο για τις δύσκολες εκείνες εποχές χιούμορ. Συνιστώ να το διαβάσετε!

Μελίνα Ν., Α3

Γιώργος Κ. Παναγιωτάκης, «Το Μυστικό Καταφύγιο»**(Λέσχη Αλλόκοτων Πλασμάτων 1)**

Το βιβλίο που διάβασα θίγει το θέμα της διαφορετικότητας. Η υπόθεση έχει να κάνει με δύο παιδιά τον Μάρκο και την Αλίλα, που πηγαίνουν για πρώτη φορά στο σχολείο ασυνήθιστων πλασμάτων. Εκεί να φανταστείτε υπάρχει μια μαθήτρια που μπορεί να κάνει το έδαφος να ταρακουνιέται όταν έχει έντονα συναισθήματα, ένα αγόρι που μπορεί να σταθεί στο ταβάνι ή ακόμη και μια καθηγήτρια με προβοσκίδα. Όλοι τους ξεχωριστοί! Τα δύο αυτά νέα παιδιά γνωρίζουν παιδιά και καθηγητές που είναι διαφορετικοί και αυτοί. Μέχρι τότε η Αλίλα και ο Μάρκο πίστευαν πως αυτές οι ασυνήθιστες ιδιότητες που είχαν ήταν κάτι κακό. Όταν έφτασαν όμως στο σχολείο αυτό κατάλαβαν πως αυτό που είχαν τους έκανε ξεχωριστούς. Θα αντιμετωπίσουν δυσκολίες προσαρμογής και εφηβικά προβλήματα. Αλλά στο τέλος θα καταλάβουν πως βρίσκονται εκεί που ανήκουν.

Το βιβλίο αυτό μου άρεσε πολύ. Μου άρεσαν οι ζωές των παιδιών στο σχολείο. Αλλά ιδιαίτερα μου άρεσαν τα παιδιά που ήταν διαφορετικά το ένα με το άλλο. Εσωτερικά και εξωτερικά διαφορετικά. Διαφορετικές ιδιότητες το καθένα. Αυτό που μας διδάσκει το βιβλίο, είναι το πως να είσαι διαφορετικός σε κάνει ξεχωριστό. Πρέπει να αγαπάμε τους εαυτούς μας όπως είναι. Μας ταξιδεύει στον κόσμο της εφηβικής ηλικίας. Αξίζει να το διαβάσει αυτό το βιβλίο ο καθένας.

Μαριάννα Λ., Α2

Γιώργος Κ. Παναγιωτάκης, «Το Μυστικό Καταφύγιο»**(Λέσχη Αλλόκοτων Πλασμάτων 1)**

Το βιβλίο αυτό είναι το πρώτο μέρος μίας τετραλογίας με συγγραφέα τον Γιώργο Κ. Παναγιωτάκη. Αναφέρεται σε ένα σχολείο μοναδικό, καθώς μαθητές και καθηγητές έχουν μία παράδοξη ιδιότητα, διαφορετική ο καθένας. Στο συγκεκριμένο βιβλίο, όμως, παρουσιάζονται δύο παιδιά, ο Μάρκο και η Αλίλα, οι οποίοι θα χρειαστεί να αντιμετωπίσουν τις φοβίες τους, αλλά και να αρχίσουν ένα νέο κεφάλαιο στη ζωή τους. Έπειτα από την ανεπιτυχή προσπάθεια του σχολείου Μάγκνους Μανίφικο να «κλέψει» τους δύο μαθητές από το σχολείο της Μήδειας Κρακατόα, όπου κανονικά θα φοιτούσαν, όλα έμοιαζαν να πηγαίνουν καλά για τον Μάρκο και την Αλίλα. Ξαφνικά, εξαφανίζεται η Αλίλα και όλο το σχολείο κυριεύεται από φόβο και ανησυχία.

Το βιβλίο Το Μυστικό Καταφύγιο τονίζει ότι με την προσπάθεια και την τόλμη να ζεις κάτω από νέες συνθήκες μπορείς να καταφέρεις σπουδαία πράγματα και πως η φιλία και η συναναστροφή με ανθρώπους που σε αποδέχονται έτσι όπως είσαι μπορεί να βελτιώσει τον τρόπο που σκέφτεσαι και την προσωπικότητά σου. Κατά τη γνώμη μου, είναι ένα εξαιρετικά γραμμένο βιβλίο με πλήρη περιγραφή των γεγονότων. Αποτελείται από πολλές σκηνές δράσης, στις οποίες περιμένα με ανυπομονησία να μάθω το τέλος και να δω αν ήταν αίσιο. Αξίζει να το διαβάσετε!

Μελίνα Ν., Α3

Γιώργος Κ. Παναγιωτάκης, «Η Δοκιμασία»**(Λέσχη Αλλόκοτων Πλασμάτων 3)**

Στο Μυστικό Καταφύγιο, τα παιδιά ζουν μια νέα περιπέτεια. Κάθε μέρα είναι διαφορετική γιατί ενισχύονται οι ικανότητές τους. Μια καινούργια μαθήτριά αναστατώνει όλο το σχολείο. Μια καινούργια απειλή δημιουργείτε και ο Μάρκο, η Ρωξάνη, ο Ευγένιος, η Ηλέκτρα και ο Ισμαήλ αντιμετωπίζουν έναν εχθρό που θέλει να καταστρέψει το σχολείο και τη ζωή τους. Τα παιδιά πρέπει να είναι ενωμένα και να κάνουν μια σημαντική επιλογή.

Το βιβλίο είναι ένα από τα πιο συναρπαστικά που έχω διαβάσει. Μου άρεσε πως οι ικανότητές τους βελτιώνονται απ' το προηγούμενο βιβλίο και πως αυτές επηρεάζουν τις σχέσεις τους. Η ιστορία είναι γεμάτη αγωνία, ρομάντζο, αλλά και χιούμορ. Ο αντίπαλος είναι πολύ πονηρός και μου άρεσε το πως τον νίκησαν τα παιδιά. Το βιβλίο είναι μια επιλογή που δεν θα μετανιώσετε.

Μανώλης Κ., Α2

Γιώργος Κ. Παναγιωτάκης, «Τίγκρε, Με τα χέρια γυμνά»

Κάποτε, πριν από πολύ καιρό, στην Βραζιλία, στο Ρίο, σε μια φαβέλα εν ονόματι Εσπεράνσα, ζούσε ένα παιδί, ο Παουλίνιο (ή αλλιώς Τίγκρε) που ονειρευότανε να γίνει επαγγελματίας ποδοσφαιριστής. Έπαιζε ποδόσφαιρο σε αλάνες κοντά στο σπίτι του ή δίπλα στο γήπεδο της αγαπημένης του ομάδας, της Βάσκο.

Τελευταία όμως αντί για επιθετικός, του αρέσει να παίζει ως τερματοφύλακας. Μαζί με τους φίλους του ιδρύουν μια ομάδα ποδοσφαίρου, την Ατλέτικο Εσπεράνσα. Ξαφνικά ένας μυστηριώδης άνθρωπος, ο Ιμορτάλ, τον παρασέρνει, αυτόν και τους φίλους του, σε διάφορες παρανομίες. Όταν όμως ο προπονητής της ομάδας κατάλαβε τι σκαρώνουν πάνω στο σπίτι του Ιμορτάλ, αποφασίζει να τον αντιμετωπίσει στα ίσια και να μιλήσει μαζί του.

Για να βρεθεί μια λύση, κανονίζουν έναν αγώνα ανάμεσα στην Ατλέτικο Εσπεράνσα και την Λεόες -μια από τις ομάδες του Ιμορτάλ- έτσι ώστε να αποφασιστεί ποιος από τους δύο έχει το δικαίωμα να τους προπονει. Ο αγώνας τελειώνει νικηφόρα για την Ατλέτικο Εσπεράνσα και έτσι τα παιδιά μπορούν επιτέλους να συνεχίσουν να ονειρεύονται ένα ένδοξο μέλλον ως ποδοσφαιριστές έχοντας στο πλευρό τους τον αγαπημένο τους προπονητή.

Το βιβλίο αυτό με έκανε να καταλάβω ότι όποιες και να είναι οι συνθήκες, όσα εμπόδια και αν μπουν στον δρόμο σου, όσες κακουχίες και να πρέπει να περάσεις, εσύ θα καταφέρεις να πραγματοποιήσεις το όνειρο σου διότι το θέλεις περισσότερο από κάθε τι άλλο. Επίσης, δεν πρέπει να εμπιστεύεσαι άλλα άτομα τα οποία προσπαθούν να σε εκμεταλλευτούν με βρώμικο τρόπο για δικό τους συμφέρον. Τέλος για να πετύχεις το όνειρό σου πρέπει πάντα να ακολουθείς την καρδιά σου.

Δημήτρης Φ., Α4

Λουίτζι Μπαλλερίνι, «Η Χάννα δεν κλείνει ποτέ τα μάτια»

Το βιβλίο "Η Χάννα δεν κλείνει ποτέ τα μάτια", είναι ένα λογοτεχνικό βιβλίο του Λουίτζι Μπαλλερίνι, βασισμένο σε πραγματικά δεδομένα. Το βιβλίο αυτό μας μιλάει για τους ναζί και για τη ζωή της πρωταγωνίστριας μας της Χάνα, μέσα από όλη αυτή την ταλαιπωρία με τους Γερμανούς, από τις 23 Φεβρουαρίου του 1943, μέχρι τις 14 Ιουλίου -της ίδιας χρονιάς-, όπου "έκλεισε τα μάτια της για πάντα στο ζεστό βαγόνι του τρένου...".

Το μυθιστόρημα με άγγιξε συναισθηματικά και μου προκάλεσε ανατριχίλα, καθώς διαδραματίζονται μερικές σκηνές, οι οποίες είναι αρκετά σκληρές. Τέλος, προσπαθεί να μας μεταφέρει το μήνυμα της ελπίδας, της ανθρωπιάς και της έμπρακτης αλληλεγγύης.

Στέλλα Σ., Α4

Jorge Cham και Daniel Whiteson, «Δεν έχουμε ιδέα»

Πολύ πρόσφατα, δανείστηκα ένα βιβλίο εκλαϊκευμένης επιστήμης από τη σχολική βιβλιοθήκη με τίτλο "Δεν έχουμε ιδέα". Συγγραφείς του είναι ο διδάκτορας ρομποτικής του Stanford Jorge Cham και ο καθηγητής πειραματικής φυσικής στο Πανεπιστήμιο της Καλιφόρνιας Daniel Whiteson. Μετά την ανάγνωσή του έχω να πω πως αν ψάχνεις κάποιο ανάγνωσμα για να σε εισαγάγει στο μαγικό κόσμο της φυσικής, σου προτείνω ακριβώς αυτό.

Πρόκειται για το πιο ευχάριστο και ευκολοδιάβαστο – χωρίς όμως να στερείται ουσίας – βιβλίο φυσικής που έχω διαβάσει. Κάθε κεφάλαιο αφορά ένα από τα μεγαλύτερα άλυτα κοσμικά μυστήρια. Παρ' όλο που σε πρώτο επίπεδο το βιβλίο ασχολείται με το άγνωστο, σε δεύτερο επίπεδο οι συγγραφείς κάνουν μια πανέξυπνη ανασκόπηση της φυσικής που έχουμε καταφέρει να ανακαλύψουμε, που αντικειμενικά δεν είναι μεγάλο κομμάτι της συνολικής.

Εύχομαι καλή ανάγνωση σε όλους τους αναγνώστες.

Βάσω Π., Β2

Όσκαρ Γουάιλντ, Διηγήματα

Διαβάζοντας κάποια διηγήματα του Όσκαρ Γουάιλντ, αισθάνθηκα σαν να ταξίδεψα σε άλλες πολιτείες και σίγουρα σε παλαιότερες εποχές. Διαβάζοντας τον «Ευτυχισμένο Πρίγκιπα», «Το Αηδόνι και το Τριαντάφυλλο», τον «Εγλωιστή Γίγαντα», τον «Αφοσιωμένο Φίλο», «Τα γενέθλια της Ινφάντας», το «Ο Ψαράς και η Ψυχή του», μπορώ να πω ότι ήταν πολύ συγκινητικές ιστορίες όλες τους. Μας διδάσκουν ότι η ζωή μπορεί να είναι λίγο πιο σκληρή από ότι θέλουν και αντέχουν οι άνθρωποι, ότι μπορεί να μην έχουν όλοι τις ίδιες δυνατότητες και ότι η αγάπη δεν μετριέται με χρήματα αλλά με το να προσφέρεις. Και όλα αυτά μας τα λέει ο συγγραφέας με έναν ποιητικό αλλά ταυτόχρονα και λίγο χιουμοριστικό τρόπο.

Δανάη Ρ., Α3

Όσκαρ Γουάιλντ, «Το Πορτρέτο του Ντόριαν Γκρέι»

Η νουβέλα «Το Πορτραίτο του Ντόριαν Γκρέι» είναι μια διδακτική ιστορία για έναν όμορφο νεαρό άνδρα ονόματι Ντόριαν Γκρέι, που η ευχή του (η οποία εκπληρώνεται) είναι να γερνάει το πορτραίτο του, ενώ ο ίδιος να παραμένει νέος ζώντας μια ζωή αμαρτίας και ευδαιμονίας.

Ενώ η νουβέλα τιμάται πλέον ως ένα σπουδαίο και κλασσικό έργο, εκείνο τον καιρό οι κριτικοί ήταν εξαγριωμένοι με την προφανή έλλειψη ηθικής του βιβλίου. Ο Γουάιλντ υπερασπίστηκε τον εαυτό

του σθεναρά στον πρόλογο της νουβέλας , που θεωρείται ένα από τα σπουδαία δείγματα του αισθητισμού, γράφοντας «Η ηθική συμπάθεια στον καλλιτέχνη είναι μια ασυγχώρητη ιδιομορφία του στυλ» και «η κακία και η αρετή είναι για τον καλλιτέχνη υλικά για ένα έργο».

Το Πορτραίτο του Ντόριαν Γκρέι μπορεί επίσης να συνδεθεί νοηματικά με το βιβλίο «Θάνατος στην Βενετία», που πραγματεύεται το απτό κάλλος και τον δρόμο προς την λαγνεία, θέματα κοινά στον χώρο της λογοτεχνίας.

Ελένη Κ., Γ1

Όσκαρ Γουάιλντ, «Το Πορτρέτο του Ντόριαν Γκρέι»

Το βιβλίο του Όσκαρ Γουάιλντ «Το Πορτρέτο του Ντόριαν Γκρέι» είναι ένα δημοφιλές βιβλίο που αξίζει να διαβαστεί από όλους. Ο Μπάτζιλ ζωγραφίζει τον Ντόριαν Γκρέι στο ατελιέ του. Την τελευταία μέρα που έχει έρθει ο Ντόριαν να ποζάρει γνωρίζει τον λόρδο Χένρυ, ο οποίος είναι γνωστό ότι με τα λόγια του επηρεάζει τους γύρω του. Έτσι και με τον Ντόριαν. Την ημέρα που ολοκληρώνεται η ζωγραφιά , ο Ντόριαν εύχεται να μη γεράσει ποτέ και το πορτρέτο του να αλλάζει με τα χρόνια.

Είναι ένα συναρπαστικό μυθιστόρημα, μέσα από το οποίο ο συγγραφέας περνάει πολλά μηνύματα. Συγκινητική ιστορία με βαθύ νόημα και μεγάλες εκπλήξεις. Αυτό που έμεινε σε μένα είναι ότι πρέπει πάντα να ζούμε τη ζωή στο έπακρο, γιατί νέοι είμαστε μόνο μια φορά.

Σοφία Κ., Γ1

